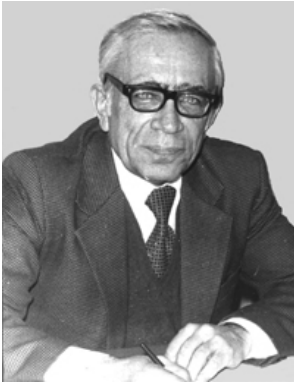

VI. ПАМ'ЯТАЄМО

ДО 90-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЮРКІВСЬКОГО ВІКТОРА МИНОВИЧА (1927–2003)

Узимку 2017 року виповнилося 90 років від дня народження кандидата економічних наук, професора, соціо-економіко-географа, країнознавця Віктора Миновича Юрківського.

Народився Віктор Минович 13 лютого 1927 р. у місті Києві.

У 1941 р. разом з батьками був евакуйований до м. Воткінськ Удмуртської АРСР, повернувся до Києва в 1944 р. По закінченні середньої школи працював апаратником Дирекції міської радіомережі м. Києва.

У 1949 р. закінчив факультет міжнародних відносин Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка за спеціальністю історик-міжнародник, референт-перекладач.

1948–1949 рр. – звільнений комсорг ЦК ВЛКСМ Київського університету, заступник завідуючого відділом кадрів і оргроботи Київського МК ЛКСМ України. 1949–1950 рр. – завідувач відділом ЦК ЛКСМ України. 1950–1952 рр. – перший секретар Київського обкому ЛКСМ України.

У 1956–1960 рр. – аспірант Академії суспільних наук (м. Москва). У 1960 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук на тему: "Зовнішні позики дореволюційної Росії" зі спеціальності 11.00.02 – світова економіка.

1960–1963 рр. – керівник лекторської групи Київського обкому КПУ.

1963–2000 рр. – працює на кафедрі економічної та соціальної географії Київського університету: старший викладач (1963–1964), доцент (1964–1979), професор (із 1979 р.).

1966 р. – наукове відрядження в США.

1970–1971 рр. – наукове відрядження за програмою ЮНЕСКО до університетів Австралії, Нової Зеландії, Японії.

1975 р. – завідувач кафедри економічної географії.

У 1980–1985 рр. – декан географічного факультету.

Наукові інтереси: економічна та соціальна географія зарубіжних країн, географія світового господарства, географія сфери обслуговування.

Викладав курси: "Регіональна економічна і соціальна географія зарубіжних країн", "Географія сфери обслуговування".

Автор понад 80 наукових праць, зокрема: підручників: "Регіональна економічна і соціальна географія зарубіжних країн" (2000), "Економічна географія США" (1988), "Географія сфери обслуговування" (1989); співавтор підручників: "Економічна географія зарубіжних країн" (три видання – 1975, 1978, 1981), "Економічна і соціальна географія світу" (1997).

Заслужений працівник Вищої школи України (1984). Нагороджений медаллю "За доблесну працю в період Великої Вітчизняної війни" (1945), відзнаками МВССО СРСР "За відмінні успіхи в роботі" (1973) та "Переможець соціалістичного змагання" (1973, 1977), Почесною грамотою МВО УРСР (1987).

Був членом Президії Українського Географічного товариства та Вченої ради Географічного товариства СРСР.

Помер 26 липня 2003 р. у Києві.

З повагою: **Колектив географічного факультету**

ДО 90-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ПЕЛЕШЕНКА ВАСИЛЯ ІЛАРІОНОВИЧА (1927–2014)

У червні 2017 року виповниться 90 років від дня народження Пелешенка Василя Іларіоновича – українського гідролога (гідрохімік, гідргеолог, гідроеколог), професора, доктора географічних наук, заслуженого діяча науки і техніки України.

Народився 28 червня 1927 р. у с. Долина Обухівського району Київської області.

Працював автослюсарем, шофером ОРС-ДН-3 Південно-Західної залізниці, БМУ-1 газопроводу "Дашава–Київ", Головомедпрому МОЗ УРСР (1943–1950), начальником адміністративного відділу Головомедпрому МОЗ УРСР (1950–1952).

У 1957 р. закінчив геологічний факультет Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка за фахом інженер-гідргеолог.

1957–1962 рр. – старший інженер, у 1962–1968 рр. – старший викладач, доцент кафедри гідргеології та інженерної геології геологічного факультету Київського університету.

У 1967 р. захистив кандидатську дисертацію "Підземні води межиріччя Сіверський Дінець–Оскол" (науковий керівник – проф. Ф.А. Руденко), кандидат геолого-мінералогічних наук.

У 1968–1971 рр. – завідувач сектора природничих і технічних наук ЦК Компартії України.

Із 1971 р. – доцент кафедри гідрології суші географічного факультету університету.

Завідувач кафедри гідрології і гідрохімії (1976–1993) та виконуючий обов'язки завідувача кафедри (1999–2000).
У 1993–2002 рр. – професор кафедри.

У 1981 р. у Гідрохімічному інституті (м. Ростов-на-Дону, Росія) захистив докторську дисертацію "Оцінка взаємозв'язку хімічного складу різних типів природних вод території України" за спеціальністю 11.00.10 – гідрохімія, доктор географічних наук.

Читав спецкурси: "Основи гідрохімії", "Гідрогеологія з основами інженерної геології".

Ініціатор створення і науковий керівник проблемної науково-дослідної гідрохімічної лабораторії (1971) та Богуславського гідролого-гідрохімічного стаціонару кафедри (1981).

Наукові інтереси: проблеми гідрохімічного балансу, меліоративна гідрохімія, вивчення хімічного складу води річок за умов мінімального стоку, гідрохімічне прогнозування в умовах техногенезу. Засновник гідрохімічної школи в університеті.

Автор і співавтор понад 200 наукових публікацій, 8 монографій, зокрема: "Оцінка взаємозв'язку хімічного складу різних типів природних вод (на прикладі рівнинної частини території України)" (1975); "Методика оптимізації природного середовища існування" (1992, співавтор), підручників (як співавтор) – "Основи меліоративної гідрохімії" (1991); "Гідрохімія України" (1995); "Загальна гідрохімія" (1997); "Загальна гідрологія" (2000); "Гідрогеологія з основами інженерної геології" (2002); навчальних посібників (як співавтор) – "Меліоративна гідрохімія" (1984); "Методика гідрохімічних досліджень" (1985); "Регіональна гідрохімія" (1988); "Радіоактивність природних вод" (1993). Співавтор винаходу (1988). Розробив три нові спецкурси для студентів кафедри.

Здійснив наукові експедиції: Причорноморська і Дніпровсько-Донецька западини, Український щит, Забайкалля, Шацькі озера, річки Прип'ять, Дунай (зарубіжна), водойми-охолоджувачі Чорнобильської, Рівненської, Хмельницької, Південноукраїнської, Запорізької й Смоленської АЕС, 30-кілометрова зона ЧАЕС. Учасник міжнародних проектів "Чистий Дунай" та "Поверхневі води Європи" (під егідою ЮНЕСКО).

Заслужений діяч науки і техніки України (1991), академік Української екологічної АН та АН Вищої освіти України. Почесний працівник гідрометслужби України, Почесний член Українського географічного товариства. Учасник Великої Вітчизняної війни та ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС

Нагороджений орденом "Знак пошани" (1970) та відзнаками Президента України: "Орден за заслуги" III ступеня (1997) та II ступеня (2002), знаком "Відмінник освіти України", Почесною Грамотою Ректора Київського національного університету імені Тараса Шевченка, подякою Голови Київської міської адміністрації. Лауреат Премії ім. В. І. Вернадського УЕАН.

Помер 29 березня 2014 р.

З повагою: **Колектив географічного факультету**

ДО 80-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ПАСТУХА ВОЛОДИМИРА ВАСИЛЬОВИЧА (1937–2016)

У травні 2017 року виповнилося 80 років від дня народження кандидата технічних наук, доцента, відомого українського топографа та геодезиста Пастуха Володимира Васильовича.

Народився 20 травня 1937 р. у с. Бандурівка Олександрійського району на Кіровоградщині.

Закінчив Київський топографічний технікум у 1965 р., працював топографом в топозагоні № 11 підприємства № 13 Украерогеодезії.

У 1964 р. закінчив кафедру інженерної геодезії Київського інженерно-будівельного інституту (КІБІ) (нині – Київський національний університет будівництва та архітектури).

Працював майстром, виконробом, начальником ділянки тресту "Південзахід-трасбуд", заступником керуючого трестом "Київміськбуд-5" з виробництва.

У 1976 р. після навчання в аспірантурі КІБІ захистив кандидатську дисертацію: "Дослідження в галузі автоматизації геодезичних вимірів та їхня автоматична обробка в будівельно-монтажному виробництві" (науковий керівник – д-р техн. наук, проф. М.Г. Відуєв).

У 1976–1977 рр. – доцент кафедри геодезії та картографії географічного факультету Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка.

У 1977–1983 рр. – проректор Київського університету з навчальної роботи.

У 1983–1990 рр. – завідувач науково-дослідної лабораторії геодезії, картографії та фотограмметрії географічного факультету.

З 1991 р. – доцент кафедри геодезії та картографії. Одночасно (з 1993 р.) очолював державне мале науково-виробниче підприємство "Геокарт".

З 2005 р. – професор, завідувач кафедри геодезії, картографії та фотограмметрії Інституту землевпорядкування та інформаційних технологій при Національному авіаційному університеті.

Читав курси "Топографія", "Морська картографія".

Наукові інтереси: інженерна геодезія, картографія та фотограмметрія.

Автор близько 40 наукових і науково-методичних праць, із них більше 10 підручників і навчальних посібників, зокрема як співавтор: "Методические указания по фотограмметрической съемке архитектурных памятников" (1977); "Фотограмметрия в промышленном и гражданском строительстве" (1977); "Фотограмметрия" (1983); "Топография с основами геодезии" (1986); "Прикладная фотограмметрия" (1993); "Прикладна фотограмметрия" (1994); "Топографія з основами геодезії" (1995); "Картографія" (1999, 2000); "Основи топографії" (2000); "Навчально-топографічна практика" (2000).

Почесний геодезист України (2007).

Помер восени 2016 р.

З повагою: **Колектив географічного факультету**

